

Sub plapuma vieții...

Mahok Valeria

Mă ghemuiesc sub plapuma vieții,
Printre oameni cu gânduri căldute...
Urmărind cu ochi de cameleon neliniștea
Amintirilor trecute și a zbaterilor prezente,
Întristându-mă, de cele văzute și auzite.

Roi de scarabei lacomi, ce mulți suntem...
Culegători de plusuri, fără de suflet,
Hulpavi după tot ce putrezește
În deșertăciuni nesfințite...
Speranțe rătăcite, în amalgam de frustrări,
Știrbind imunitatea vieții bine rânduite.

Zbateri enigmatice ascunse,
Zboruri fără aripi în timp,
Drumuri spre a sufletului mormânt,
Lăsând în paragină zidurile mării,
Templele armoniei, dreptății și păcii,
Cărămizi spirituale, binecuvântate etern.

Naivi la grămadă...
Orfani de tatăl divin,
Ocolit cu vrere, de majoritatea,
Am lăsat dracii să-și facă de cap în lume,
Și haosul crește, văzând...
Ce dezordine-i Doamne, pe pământ!

Unde v-ați ascuns ziditori ai binelui
Când ridicați podurile de flori promise,
Între hotare și de la cer la pământ,
Unde sunteți?
V-ați ghemuit, precum cârpacii de ieri...
Sub plăpumile compromisului?
Acum, când omenirea are nevoie de voi,
Mai mult ca oricând,
Vreți să ră mânem tot la nivelul scarabelor
Sau înălțăm în lume ceva mai sfânt.